

foretaget mange Udpantninger, idet Mange have foretrukket at affone dem. Men er det ikke naturligt efter den Fremgangsmaade, som har været fulgt indtil Dato? Hvorledes er det gaadet til, naar Bidraget ikke er blevet betalt? Saa har Børnemoderen henvendt sig til Politimesteren, og Politimesteren har sendt Bud til Politimesteren i den Jurisdiktion, hvor Børnefaderen opholder sig, og saa bliver han spurgt, om han har Noget at betale med. Men naar han dertil svarer: Nei, jeg har Ingenting, saa er der ikke stet Udpantning eller Underjøgelse, om det er sandt. Det er meget saa Tilfælde, hvor det kan nævnes, at der er stet Andet end Afsoning. Dyrigheden har taget sig Sagen let: Betaler du ikke, skal du affone Beløbet, og saa affoner han det. Men efter det Forslag, som her foreligger, bliver Forholdet et andet. Saa bliver det Folk, som have bedre Forstand paa, hvad Benge er værd, der komme til at sørge for at faae Bidragene ind; saa bliver der lagt et Pres paa af Kommunen for at faa Børnefaderen til at betale, og det af den Kommune, hvor han enten opholder sig, eller hvor han er forsørgelsesberettiget, hvilket netop er de Kommuner, hvor han gjerne vil staa sig godt med Befolkningen og nødvendig vil gjøre Skandale. Seg er overbevist om, at naar dette Lovforslag bliver til Lov, vil det vise sig, at medens Bidragene hidtil kun ere komne sparsomt ind, og Afsoning har fundet Sted over en lav Sko Vandet over, vil Afsoningen blive sjældnere og sjældnere, idet den Baagjældende nødvendig vil gjøre Skandale i den Kommune eller den Kreds, hvori han bor, men helst staa sig godt med Befolkningen der, og ogsaa af den Grund, at Kommunalbestyrelsen altid veed, om Børnefaderen eier eller ikke eier Noget; det veed Politiet ikke, og jeg tror heller ikke, at det er Noget, Politiet bryder sig saa synderlig om at faae at vide. Vi kunne stole paa, at hvis der overhovedet er en Mulighed for at faae Bidragene indreone, skal Kommunalraadet nok sørge for at faa Bidraget, og saa vil Byrden blive lagt der, hvor den upaatvivelig bør lægges, nemlig paa Børnefaderen. Hvorledes er det, vi have haft det hidtil? Det er saaledes, at Børnemoderen har haaret en aldeles uforholdsmæssig stor Part af Byrden ved Udgifterne til Børnets Opdragelse, og det er det, vi skulle bort fra. Men jeg ser ikke, at vi kunne komme bort derfra paa anden Maade end ved at vedtage dette Forslag eller Noget i Righed dermed. Det er den eneste Udvei, vi have. Og disse kommunale Synspunkter, som forøvrigt med Rette gjør sig gjældende, tror jeg, bero paa en Misforstaaelse, idet man gaar ud fra, at

de Forhold, som vi hidtil have haft, skulle blive ved, og at vi for Fremtiden ville faae lige saa mange Afsoninger, som der hidtil har fundet Sted. Det tror jeg ikke vil blive Tilfældet og det saa meget mere, som Kommunerne, baade Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen, have, hvis han ikke betaler, foruden Udpantning ogsaa den Udvei at paalægge ham Alimentationsbidraget som en Fattighjælp. Vi maa jo huske paa, at det ikke er Mange, som holde af at faae Fattighjælp, naar de paa nogen Maade kunne undgaa det, fordi de samtidig med at modtage Fattighjælp miste de Rettigheder, som de sætte stor Pris paa at beholde. Det er ogsaa et Fremstridt, som sker ved denne Lov, at for saa vidt Børnefaderen ikke sørger for at udrede Alimentationsbidraget, ikke efterkommer den Pligt, som han har til at svare Bidrag til Børnets Underhold, kan, hvis Kommunen skal betale det, Bidraget blive betragtet som Fattighjælp til ham. I det Hele taget vil der gennem dette Lovforslag lægges et saadant Pres paa Børnefaderen, at han nok skal komme med sit Bidrag, for saa vidt det er ham muligt. Saa er der kommet nogle mere væsentlige Endringer frem — og det er forøvrigt de eneste Endringer, som jeg for mit personlige Vedkommende lægger lidt Vægt paa — det er med Hensyn til Begyndelsen af Uendringens forslaget under Nr. 9, hvor det hedder: "Naar det Underholdsbidrag, som efter et for Rette eller for en Forligskommission ingaaet Forlig eller efter Dyrighedsresolution skal erlægges af Faderen" o. s. v. Det kan være, at det var heldigt at udelade Ordet "Forlig", for der kunde jo tænkes den Mulighed, at en Børnefader og en Børnemoder kunde blive enige om, med hans Afreise for Die, at opstille et Forlig, som var temmelig stort. Men man maa jo derom sige, at det vil være et Spørgsmaal, om dette Forlig binder Kommunen, naar han er reist, eller om det ikke kunde bringes frem til Dyrighedens Afgjørelse. Selvfølgelig skal dette sammen med, hvad der ellers er fremkommet, blive taget under Overveielse inden tredje Behandling.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det store Hovedprincip, som Lovforslaget hviler paa, hvilket, som jeg mener, tilbørlig maa siges for saa vidt at have fundet sin Afgjørelse ved 1ste Behandling, saa at den, der maatte være imod det, jo fornuftigvis egentlig maa stemme imod Lovforslaget i det Hele. Thi Lovforslagets Hovedprincip er jo, at Alimentationsbidraget skal garanteres Børnemoderen